

Chương 43

Cừu Hận

hi Diệp Khai đến nơi, chỉ còn một nữ nhân nằm bên bờ suối, một thanh đao ngắn cắm nơi lưng.

Chàng chạy tới, nâng nữ nhân lên, bất giác kêu thất thanh:

- Trầm Tam Nương !

Trầm Tam Nương mỉm cười.

Nụ cười bi ai, thâm trầm, ẩn ước niềm an ủi !

Trong tình huống này, bà đâu có muốn gặp Diệp Khai, song gặp chàng rồi bà nghe lòng ấm lại.

Bà vẫn rên.

Chợt bà ngừng rên, rồi nhỏ giọng ngâm:

- Trời mệnh mông, đất thanh thang, người như ngọc, ngọc sanh hương, Vạn Mã Đường, Trầm Tam Nương ...

Rồi bà hỏi:

- Công tử còn nhớ những lời ca đó chăng ?

Diệp Khai gật đầu.

Chàng nghe bà ca lúc gặp bà tại đồng cỏ bao la trải tận chân trời ...

Không ngờ Trầm Tam Nương bây giờ vẫn còn nhớ !

Trầm Tam Nương tiếp với giọng trầm:

- Chắc công tử không tưởng là tôi còn nhớ. Đêm đó, công tử ...

Diệp Khai cười, nụ cười thâm lương quá.

Chàng thốt:

- Tại hạ còn nhớ, đêm đó, người đối ẩm với tại hạ không phải là bà !

Trầm Tam Nương tiếp liền:

- Tôi cũng nhớ là đêm đó người đến ngôi nhà cỏ không phải là công tử !

Diệp Khai đi ngay vào vụ:

- Vạn Mã Đường chủ hạ độc thủ ?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không phải lão.

Diệp Khai cau mày:

- Thế thì ai ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Một gã thanh niên, tôi không trông thấy mặt.

Diệp Khai hừ một tiếng:

- Không thấy mặt mà bà biết là một gã thanh niên !

Trầm Tam Nương giải thích:

- Tôi đoán qua âm thanh của gã. Vừa rồi gã còn bức bách hỏi cùng tôi, bảo tôi chỉ chỗ Vạn Mã Đường chôn giấu tài sản. Nghe tiếng cười của công tử, gã bỏ chạy đi liền.

Diệp Khai hỏi:

- Còn Mã Không Quần ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Lão cũng bỏ chạy đi. Mừng tượng lão thấy quỷ, lão chạy bay xuống núi.

Diệp Khai lại cau mày:

- Tại sao lão bỏ chạy ? Lão thấy gì ?

Trầm Tam Nương nghiêng răng, rít lên:

- Lão bỏ tôi tại đây ! Nhất định lão thấy các vị đuổi đến nơi, nên lão ...

Diệp Khai sáng mắt kêu lớn:

- Nhất định lão thấy thanh đao ở lưng bà !

oOo

Đao dài ba tấc bảy phân: Loại phi đao !

Diệp Khai cắt một chéo áo, lấy thuốc kim sang bôi lên vết thương của Trầm Tam Nương.

Sau đó, chàng mới rút mũi đao ra.

Ánh đao bắn vào mắt Phó Hồng Tuyết, hấn biến sắc mặt.

Diệp Khai bỗng quay đầu, nhìn hấn thốt:

- Đương nhiên, các hạ có thấy loại đao này.

Phó Hồng Tuyết càng biến sắc mặt hơn. Lâu lắm hấn mới gật đầu.

Làm sao hấn phủ nhận được !

Lần thứ nhất, hấn thấy thanh đao loại đó cắm trên sống lưng bàn tay của Lý Mã Hổ.

Lần thứ hai nơi vết hầu của đứa cháu nội Quách Oai.

Lần thứ ba nơi vết hầu của Vương Đại Hồng.

Bây giờ thanh đao loại đó cắm nơi lưng Trầm Tam Nương.

Và Diệp Khai hoàn toàn vô can !

Thế thì hấn có suy tưởng sai lầm chăng ?

Diệp Khai chậm rãi tiếp:

- Các hạ thấy đó, nào chỉ mỗi mình tại hạ sử dụng loại đao này ?

Phó Hồng Tuyết chỉ biết nín lặng mà thôi.

Diệp Khai thở dài:

- Thực ra, nếu tại hạ muốn ám toán người nào, thì chắc là tại hạ không đến nỗi ngu xuẩn sử dụng một phương tiện độc thiện. Mà dù có bắt buộc phải dùng đến thứ độc thiện đó, tại hạ cũng không để cho ngoại nhân phát hiện.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Loại đao này rất đặc biệt ?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người ta không thấy nó, làm sao phỏng theo hình thức mà chế tạo đúng ý ?

Diệp Khai cười khở:

- Cái đó thì hiện tại, tại hạ không hiểu nổi. Chế tạo một thanh đao, giống loại này chẳng phải là việc dễ, bởi là một vật không ai trông thấy. Tại hạ biết, chỉ muốn hãm hại một người, tất phải dụng tâm khắc khổ lắm.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Thế là người cho rằng có người muốn hãm hại người ?

Diệp Khai cau mày:

- Chẳng lẽ các hạ không trông thấy ?

Phó Hồng Tuyết cúi đầu, nhìn thanh đao nơi tay.

Khi hấn không muốn đáp lời, là hấn cúi đầu.

Diệp Khai tiếp:

- Người đó làm cho các hạ tin rằng chính tại hạ châm ngòi cuộc chiến giữa các hạ và Quách Oai, người đó cũng làm cho các hạ tin luôn chính tại hạ là kẻ chủ mưu hại Thúy Bình ngay trong lúc Đinh Vân Lâm bị nhị ca nàng bắt đi. Mà nàng thì là chứng nhân duy nhất của tại hạ ! Thành thử, tại hạ không làm sao chứng minh được sự vô tội của mình.

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Sở dĩ y làm thế là muốn tạo thành giữa chúng ta một mối hận cừu nan hóa giải, chúng ta sẽ đưa nhau đến chỗ một sống một chết.

Bàn tay của Phó Hồng Tuyết vòng gân xanh.

Diệp Khai lại tiếp:

- Xem ra, y hao phí một phen dụng tâm khổ sở ! Cái kế hoạch của y quả là kín đáo đến tại hạ cũng không có cơ hội biện bạch. Nếu hôm nay không có trường hợp này thì vô luận tại hạ giải thích cách nào, hẳn các hạ cũng không tin.

Phó Hồng Tuyết phải thừa nhận chàng nói đúng.

Diệp Khai tiếp:

- Lần này, cũng may là chúng ta cùng hiệp chung một chỗ. Nếu không thì chắc các hạ lại tin luôn chính các hạ sát hại Trầm Tam Nương ! Mà Mã Không Quân hẳn cũng tin như vậy.

Đinh Vân Lâm đứng một bên, lộ sắc giận, không ai biết nàng giận vì lẽ gì.

Bây giờ nàng hỏi:

- Người có tưởng ra con người đó chẳng ? Tại sao y hận người ? Tại sao y quyết tâm hãm hại người ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Tại hạ không tưởng nổi. Cho nên tại hạ quyết hỏi cho rõ ràng.

Chàng nhìn xuống phát hiện Trầm Tam Nương ngốc đầu lên, nhìn chòng chọc Đinh Vân Lâm với ánh mắt cực kỳ quái.

Đinh Vân Lâm cũng dùng ánh mắt đó, nhìn trả lại bà.

Diệp Khai thốt:

- Đây là Trầm Tam Nương, cô nương chưa hề gặp mặt...

Đinh Vân Lâm lạnh lùng chặn lại:

- Ta biết bà ấy là ai. Bất quá ta không hiểu tại sao bà thân mật với người như vậy. Muồng tượng người lại rất tốt với bà ...

Diệp Khai chợt hiểu vì sao nàng giận.

Nhưng còn Trầm Tam Nương, tại sao bà nhìn nàng với ánh mắt đó !

Diệp Khai muốn điên cái đầu.

Đinh Vân Lâm cười lạnh, tiếp:

- À ! Ta nói chuyện với người, sao người không chăm chú nghe !

Diệp Khai vốn không lưu ý đến nàng, khi nàng nổi ghen lên rồi thì hay nhất là chàng nên lơ là ! Bởi không còn cách nào hơn.

Chàng lơ là, nàng càng giận dữ.

Nàng mĩa:

- Ta thấy, các người có những sự việc gì với nhau, đáng giá trị làm một hồi ức lại. Nếu muốn ta tránh ra xa xa, thì người cứ bảo.

Diệp Khai gật đầu:

- Phải, cô nương làm ơn tránh ra một chút đi !

Đinh Vân Lâm mắt đỏ ngầu nhìn chàng trắng trắng, dậm chân thành thịch, rồi quay mình chạy đi.

Diệp Khai không nín nằng lại.

Trầm Tam Nương thở dài, thốt:

- Xem ra, vị tiểu cô nương đó yêu công tử quá chừng, công tử không nên chọc giận nàng.

Diệp Khai mỉm cười:

- Tại hạ có nhiều việc cần nói với bà !

Trầm Tam Nương hỏi:

- Có phải công tử muốn hỏi khẩu âm của người đó như thế nào ?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Nói chuyện với bà, tại hạ nghe khoan khoái vô cùng, bà hiểu rõ tâm ý kẻ đối thoại.

Trầm Tam Nương cười mà lòng rất xót xa.

Có một người mà bà không hiểu tâm ý. Oái ăm thay, bà lại hiến dâng cuộc đời cho người đó.

Bà hiểu tâm ý của người khác phỏng có ích gì ?

Trầm ngâm một lúc lâu, bà thốt:

- Người đó, có giọng nói Bắc phương, con người có thanh âm như y không thể vượt quá giới hạn ba mươi tuổi. Âm thanh của y rất ôn nhu, mừng tượng như y thốt qua nụ cười ...

Diệp Khai thở dài:

- Trên đời thiếu chi người tiểu lý tàng đao, điểm đó không đặc biệt.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Có một điểm đặc biệt. Khi y nói tiếng "nhân" thì y uốn cong đầu lưỡi, nghe mừng tượng tiếng "năng", giống như vị cô nương này phát âm vậy !

Diệp Khai hiểu tại sao bà nhìn Đinh Vân Lâm với ánh mắt đó.

Bỗng, đôi mắt chàng bừng sáng, nhưng mặt chàng lại trắng nhợt, nhợt nhạt đáng sợ hơn mặt Phó Hồng Tuyết.

Trầm Tam Nương lấy làm lạ hỏi:

- Công tử biết y là ai ?

Diệp Khai như sửng sờ qua một lúc, sau cùng chàng lắc đầu.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Công tử đang nghĩ gì ?

Diệp Khai không còn nghe bà nói gì nữa. Bên tay chàng vắng vắng mấy tiếng: "Nhân số đã hội đủ rồi."

Câu đó, khởi đầu bằng chữ nhân !

Chàng nhẩy dựng lên, mặt sáng rỡ.

Phó Hồng Tuyết giật mình ngẩng đầu lên, nhìn chàng.

Đinh Vân Lâm lúc đó đã trở lại, cũng giật mình luôn. Chỗ nàng đứng còn cách xa xa, song nàng trông thấy rõ chàng, bởi luôn luôn nàng chăm chú nhìn chàng.

Không bao giờ nàng thấy Diệp Khai có cử động và thần thái đó. Chàng vốn là con người rất trầm tĩnh, điều này không ai không công nhận.

Bất giác nàng chạy đến nắm tay chàng.

Bàn tay chàng giá lạnh.

Nàng đưa tay chàng lên, áp vào mặt nàng, hỏi:

- Người làm sao thế ?

Diệp Khai đáp:

- Tại hạ ... giận !

Đinh Vân Lâm trở mắt:

- Giận ai !

Diệp Khai buông gọn:

- Cô nương !

Đinh Vân Lâm cúi đầu, cười kín đáo.

Diệp Khai hỏi:

- Tại hạ giận cô nương, cô nương cười được à !

Đinh Vân Lâm đáp:

- Được người giận thì ta sung sướng nên ta cười !

Diệp Khai hỏi:

- Tại sao sung sướng ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Có thích nhau mới giận nhau chứ ! Người thích ta nên ta sung sướng chớ sao ?

Diệp Khai cười. Trong giọng cười ẩn ước có cái ý ừ ừ.

Nhưng, Đinh Vân Lâm không phát hiện ra điều đó, nàng đang nép đầu vào ngực chàng.

Phó Hồng Tuyết không chịu nổi cảnh âu yếm đó, quay mình chạy xuống núi. Hắn không thấy ngọn suối chắn ngang trước mặt, đâm mình luôn vào giòng nước.

Diệp Khai chạy theo gọi:

- Chờ tại hạ với ! Chúng ta cùng đi tìm Mã Không Quân !

Phó Hồng Tuyết không nghe. Hắn bước đi rất chậm, không chạy như lúc đầu, không quay đầu.

Nhìn theo bóng hắn, Diệp Khai thở dài thốt:

- Hắn biến đổi thật sự ! Hắn càng lúc càng cô độc, càng âm trầm, nếu cứ theo cái đà đó, ta chỉ sợ cho hắn ...

Chàng không nữa nói tiếp.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Tại sao hắn biến đổi ?

Diệp Khai thở ra:

- Chính mắt hắn chứng kiến cái chết của nữ nhân hắn yêu thành thật. Hắn không cứu kịp nàng.

Trầm Tam Nương kêu khẽ:

- Thúy Bình ?

Diệp Khai gật đầu:

- Phải ! Thúy Bình !

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không tưởng nổi ! Hắn lại đi yêu nàng ấy !

Diệp Khai hỏi:

- Bà cho rằng nàng không xứng đáng.

Trầm Tam Nương không đáp.

Diệp Khai thốt:

- Tại hạ chỉ sợ Phó Hồng Tuyết càng lúc càng tiêu trầm. Chỉ có một người cứu vớt hắn được thôi !

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ai ?

Diệp Khai đáp:

- Bà !

Suy nghĩ một lúc lâu, Trầm Tam Nương gật đầu:

- Cho nên, tôi không thể chết ! Đích xác là tôi còn rất nhiều việc phải làm !

oOo

Mã Không Quần đóng cửa phòng, cài then cẩn thận.

Sau đó, lão ngã mình trên giường, giường gỗ cứng quá, thô quá, mừng tượng đày quan tài.

Gian phòng ẩm ướt, tối tăm, như lòng mộ !

Nhưng chẳng sao, lão chưa chết. Chỉ cần còn sống là được !

Thanh đoản đao dài ba tấc bảy phân. Đao của Tiểu Lý Phi Đao !

Ngày trước Tiểu Lý Phi Dao có tặng cho Bạch Thiên Vũ một thanh đao, Bạch Thiên Vũ có cho mọi người thấy.

Bạch Thiên Vũ còn nói Tiểu Lý Phi Dao dặn dò khi nào y sanh đứa con thứ hai thì y gửi nó đến cho lão ta nuôi dưỡng và truyền nghề.

Nếu sau này có ai học được phi đao, thì người đó nhất định là con của y.

Vạn Mã Đường chủ còn nhớ rõ việc xa xưa ...

Đêm dần dần sáng.

Mã Không Quần hy vọng ngủ được một giấc. Lão tin rằng nơi đây an toàn lắm.

Từ trên núi chạy xuống, lão không rẽ vào xóm nông dân, mà lại chạy thẳng đến đây.

Tại đây, có một khách sạn quá cũ kỹ, hầu như điêu tàn.

Nhưng, lão không chọn lựa được trong lúc này.

Khách sạn vắng vẻ, không có một khách trọ nào khác, ngoài lão. Đến cả nhân công cũng không, chỉ có lão chủ nửa điếc nửa mù.

Mùi mỡ hành từ bên ngoài theo gió đưa vào phòng, phất qua mũi Mã Không Quần.

Lão rung người lên. Lúc này lão mới nhớ đến cái đói.

Cái đói, quên nó thì thôi, nhớ đến nó rồi là nó cào cấu không chịu nổi.

Lão đứng lên, cảm thấy mình suy nhược quá. Suy nhược đến độ không dè nén nổi cơn đói.

Lão xô cửa, tìm đến nhà bếp.

Lão chủ nhân khách sạn đang đặt một tô mì rẻ tiền lên mặt bàn.

Tô mì lúc đó đối với Mã Không Quần có giá trị ngang hạt minh châu.

Lão bước đến, cao giọng thốt:

- Để tô mì đó cho ta ! Người làm một tô khác cho người.

Chủ nhân lắc đầu.

Mã Không Quần hét:

- Người có nghe ta nói không ?

Chủ nhân nhe răng vàng khè, cười hì hì:

- Tôi chưa điếc, tại sao không nghe ? Bất quá tôi ăn xong sẽ làm một tô khác cho ông ! Nhưng ông phải đưa trước tiền cho tôi đi mua mấy vắt mì !

Mã Không Quần trầm gương mặt:

- Thái độ gì thế ? Sinh ý của người như vậy à ?

Chủ nhân lắc đầu:

- Tôi đâu có bán buôn gì mà ông nói đến sinh ý ?

Mã Không Quần hừ một tiếng:

- Vậy người mở quán khách để làm gì ?

Chủ nhân thản nhiên:

- Để chờ chết ! Phàm ai không tưởng chết gấp thì không bao giờ đến địa phương này.

Lão không nhìn Mã Không Quần, cúi mặt xuống nhổ vài bãi nước bọt vào tô mì, rồi tiếp:

- Tôi biết ông không tiền, ông không thanh toán nổi tiền trọ đâu. Tuy nhiên, ông lưu lại đây vài hôm cũng chẳng quan hệ gì. Có điều, tô mì này của tôi, tôi muốn ăn nó. Nếu ông ăn được nước bọt của tôi, thì cứ giành mà ăn.

Mã Không Quần giật mình.

Lão nắm hai tay, trong phút giây muốn giáng cho chủ khách sạn một quyền.

Song lão dần lòng.

Rồi lão nghe chưa xót cực độ ! Đường chủ Vạn Mã Đường lại có ngày như hôm nay được sao ?

Lão quay mình trở về phòng xô cửa.

Ánh trăng thượng huyền chiếu xuyên qua cửa, mờ mờ !

- o O o -